

РЕШЕНИЕ

№ 30071

гр. София, 28.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 07.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **5143** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на М. Д. Д. от [населено място], подадена чрез адв. Х., против Решение № 2153-21-107 от 27.03.2026 г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата му с вх. № 1012-21-596/12.03.2026 г. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 09.02.2026 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

Релевират се доводи, че решението е незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че размерът на инвалидната пенсия е неправилно определен, в противоречие на законовите разпоредби. Искане се отмяна на оспореното решение и да се определи месечен размер на пенсията за инвалидност в размер на 85 % от минималната пенсия за стаж и възраст, като към тази сума се прибави съответният коефициент и при определяне на крайния размер на инвалидната пенсия бъде съобразен и трудовият стаж към момента на разпореждането. Претендират се разноски.

В съдебно заседание, оспорващият се явява лично, поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ с присъждане на сторените по делото разноски. Прави възражение по списъка на разноски на ответника, тъй като липсват доказателства за изплатен хонорар на лицето юриконсулт Е. И.. Подробни съображения относно незаконосъобразността на решението развива в писмени бележки от 08.07.2026 г.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С., редовно призован, чрез юрк. И., оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Смята, че обжалваното решение е законосъобразно. Позовава се на практика на АССГ. Прави възражение за прекомерност на адвокатското

възнаграждение претендирано от жалбоподателя, поради което моли същото да бъде намалено до размера по чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за възнагражденията за адвокатската работа. Аргументи за неоснователност на оспорването се излагат и в депозираните по делото писмени бележки от 08.07.2026 г.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заявление с вх. № 2112-21-2416/24.06.2016 г. М. Д. Д. е поискал отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/, като е приложено и ЕР № г. на НЕЛК, с което органите на медицинската експертиза са определили 56% трайно намалена работоспособност /ТНР/, дата на инвалидизиране 30.10.2014 г. и срок на инвалидността до 01.10.2017 г.

Във връзка с последващи преосвидетелствания на М. Д. срокът за получаване на пенсията е определен съответно до 01.11.2020 г. и до 01.11.2025 г. във връзка с ЕР на ТЕЛК № от г. /л. 226/. С цитираното решение на оспорвания е определена 85 % ТНР и срок 01.11.2025 г.

С ЕР на ТЕЛК № 92491 /08.12.2025 г. /л. 260-261/ на М. Д. е определена 66 % ТНР.

С писмо вх. № 1049 -21-177 от 02.02.2026 г. /л. 262/ ТП на НОИ- [населено място] е уведомено, че в НЕЛК е образувано административно производство по реда на чл. 112, ал. 1, т. 3 от Закона за здравето /33/ срещу ЕР на ТЕЛК № ., издадено на лицето М. Д. Д..

С оглед горното на 09.02.2026 г. е издадено Разпореждане № [ЕГН] от 09.02.2026 г. от длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което е отпусната лична пенсия за ИОЗ на М. Д. при условията на чл. 98, ал. 7 КСО, като е посочено, че след влизане в сила на експертното решение ще се преценяват правата на други пенсии и или добавки.

Разпореждането е оспорено по административен ред, като с Решение № 2153-21-107 от 27.03.2026 г. на директора на ТП на НОИ - С. град, жалба с вх. № 1012-21-596/12.03.2026 г. от М. Д. Д., е оставена без уважение, като неоснователна. В мотивите е посочено, че пенсията за инвалидност следва да бъде изплащана в посочения в разпореждането размер, тъй като са спазени материалноправните разпоредби по социално осигуряване за извършване на плащане на социална пенсия за старост по реда на чл. 98, ал. 7 от КСО, докато е налице висящо производство относно спорното ЕР № г. на ТЕЛК.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение на директора на ТП на НОИ – С. – град и потвърденото с него разпореждане, издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване, са издадени от материално и териториално компетентни органи, при спазване на законовите изисквания за форма и съдържание и при липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което не са налице основания за отмяната му по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Настоящият спор е правен и е свързан с приложението на разпоредбата на чл. 98, ал. 7 КСО. В

тази връзка настоящият състав съобрази следното:

Редът за изменение на отпускната пенсия за инвалидност поради общо заболяване е посочен в общите правила на разпоредбите на чл. 98 КСО. Следва да се подчертае, че в административните производства по определяне на пенсия за инвалидност, здравословното и социалното положение на освидетелстваните лица е защитено от закона именно с разпоредбите на чл. 98, ал. 7 и ал. 8 от КСО. Съгласно тези норми, ако решението на ТЕЛК и НЕЛК е обжалвано от председателя на медицинската комисия или по реда на чл. 112 от Закона за здравето, до влизането в сила на решението на НЕЛК, съответно на съда, се отпуска, възобновява и възстановява пенсия за инвалидност в размер на социалната пенсия за старост. След влизането в сила на решението по ал. 7 пенсията се определя в действителен размер от датата на придобиване на правото, съответно от датата, от която е възобновена или възстановена, ако на лицето е определен процент трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто, а социалната пенсия за инвалидност се определя в размера по чл. 90а, ал. 2 при определен процент трайно намалена работоспособност 71 на сто или повече. В ал. 9 и ал. 10 на чл. 98 КСО изрично е посочено, че към пенсията по ал. 7 не се изплащат добавки по този кодекс и други нормативни актове, както и че пенсията по ал. 7 не може да се получава заедно с друга пенсия.

При тази правна рамка, изведените от административния орган аргументи се явяват правилни, а твърденията в жалба за неправилно приложение на разпоредбата на чл. 98, ал. 7 КСО са неоснователни.

Настоящият съдебен състав намира, че в конкретния случай е налице хипотезата на чл. 98, ал. 7 от КСО, тъй като от доказателствената съвкупност по делото по безспорен начин се установява, че на М. Д. с Разпореждане № [ЕГН] от 09.02.2026 г.е отпускната лична пенсия за ИОЗ при условията на чл. 98, ал. 7 КСО. Към датата на издаване на разпореждането по чл. 98, ал. 7 от КСО, което е било обжалвано в контролно производство пред директора на ТП на НОИ - С. град е било налице висящо производство относно спорното ЕР № г. на ТЕЛК, поради което до влизането в сила на експертно решение, законосъобразно и правилно на жалбоподателя е отпускната пенсия за инвалидност в размер на социалната пенсия за старост. Същата съгласно Постановление № 103 от 25.06.2025 г. е определена в размер на 333,48 лв., считано от 01.07.2025 г. Съобразно чл. 12 от Закона за въвеждане на еврото в Република България социалната пенсия за старост се равнява на 170,51 евро.

В този смисъл е и практиката на ВАС - Решение № 8351 от 04.08.2025 г. по адм. д. № 9291 от 204 г. на ВАС, VI отделение, Решение № 12136 от 26.11.2021 г. на ВАС по адм. д. № 8652/2021 г., VI отделение, Решение № 13105 от 2.12.2016 г. на ВАС по адм. д. № 807/2016 г., VI отделение, Решение № 6086 от 19.05.2016 г. на ВАС по адм. д. № 9160/2015 г., VI отделение.

Съдът намира, че потвърденото с обжалваното решение разпореждане не противоречи и на чл. 112, ал. 9 КСО. С тази норма е гарантирано правото, че през периода на обжалване на експертното решение за трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане лицето ползва произтичащите права от обжалваното експертно решение, като при намаляване на вида и степента на увреждане, водещи до намаляване или отпадане на отпускната подкрепа, преосвидетелстваното лице не възстановява получената в повече сума. В случая жалбоподателят не е лишен от правото да получава пенсия, но при условията на специалната норма от КСО /чл. 98, ал. 7/, регламентираща размера на отпускната пенсия за инвалидност в периода на обжалване на ЕР. Освен това изрично в чл. 112, ал. 9 Закона за здравето е визирано, че преосвидетелстваното лице не възстановява получената в повече сума през периода на обжалване на ЕР на ТЕЛК, което е намерило и отражение в разпореждането на органа, като е постановено, че „надвзетата пенсия не подлежи на възстановяване“.

С оглед изложеното, съдът намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Съобразно изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение, такова се дължи в полза на НОИ. От юрк. И. е представен списък по чл. 80 ГПК /л. 294/, съгласно който се претендират разноски в размер на 153,39 евро.

На основание чл. 143, ал. 3 АПК съдът го определя в минимума от 102, 26 евро /200,00 лева/, съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Неоснователно е възражението на оспорващия за недължимост на възнаграждението за процесуално представителство от юрисконсулт, с аргумент, че не са представени доказателства за заплащането му. Следва да се отбележи, че съгласно цитираната по-горе разпоредба на АПК, възнаграждението за юрисконсулт е дължимо при посочените в нея основания само поради факта, че ответникът е представляван от юрисконсулт. Въпросът за реално изплащане на неговото възнаграждение не е сред предпоставките в хипотезата на правната норма.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Д. Д. от [населено място], подадена чрез адв. Х., против Решение № 2153-21-107 от 27.03.2026 г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата му с вх. № 1012-21-596/12.03.2026 г. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 09.02.2026 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

ОСЪЖДА М. Д. Д., ЕГН – [ЕГН], да заплати в полза на Националния осигурителен институт разноски за настоящото дело в размер на 102, 26 евро /сто и две евро и двадесет и шест евроцента/.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от неговото получаване.

СЪДИЯ: